

Já, obyčejný volič

Už nějaký ten čas chodím volit ne proto, že bych chtěla vyjádřit důvěru některé straně, ale proto, abych se pokusila „odstavit“ ty politiky, kteří se chovají hůř než uřvané trhovkyně. Velice by mi vyhovovali lidé, kteří pracují a starají se, aby bylo líp. Jenže „politické trhovkyně“ shánějí za peníze nás – obyčejných pracujících lidí – informace o protivnících. Čím méně voličských hlasů získali, tím víc vykřikují a kydají špínu na druhé, místo aby si vykydali před vlastním prahem. Kdyby stejně tak usilovně sháněli informace, jak něco udělat lépe, jak zařídit, aby fungovalo vše, co lidi potřebují, bylo by to skvělé. Jako volič však u mnoha politiků tenhle pocit postrádám. Ti co se snaží věci řešit, nejsou v médiích vidět tak často jako pomlouvači. Bohužel. Reportáže o tom, jak se někomu něco podařilo, mají krátký život. Ty pomlouvačné se táhnou skrze média jako nevyvětratelný smrad.

Kdo je bez viny, ať hodí kamenem. Každý člověk má něco, na co není pyšný. Jenže reportéři se vždy zakousnou jen do jednoho lýtka. Proč není každý týden na mediálním talíři další a další politik? Neříkejte mi, že neférového jednání se dopustil jen jeden ze seznamu. Ráda bych slyšela o špinavém prádle i těch ostatních, když už se má něco do čista drhnout na valše. Jinak mi všechna obvinění připadají účelová a nefér a rozčiluje mě to nekonečné omílání jedné kauzy.

Ač o tom nic nevím, musím se ptát. Kdo si to zaplatil? Kdo nasměroval reportéry? Kdo a proč podněcuje demonstrace? Proč bych měla ze svých daní platit předčasné volby, když křiklouni zas budou výsledky voleb každodenně zpochybňovat? Komu kdo šlápl na kuří oko? I kdyby mi někdo odpověděl, nejsem si jistá, zda bych odpovědím uvěřila.

Já – obyčejný volič – jsem znechucena. Ti politici, které bych ráda viděla shánět práci, převléknou kabát a znovu jsou na seznamu populárních stran. Někdy až dole, ale po volbách zamíchají židlemi a opět se škrábou na výsluní. Zkrátka a dobře, ať už chodím volit, či nechodím, pořád v džungli politiky ti poctiví nenávratně mizí. „Politické trhovkyně“ se hádají, neohlížejí se na lidi, kteří se svým platem jen na doraz užíví rodinu, hlavně když „straničtí machři“ získají mediální bod k dobru. K dobru?

Máme svobodu. I svobodu slova. Jsem šťastná, že máme tolik svobody. Zažila jsem horší časy. Kéž nám vydrží co nejdéle.

A posílám velký dík vám – reportérům, kteří umíte informovat o všem, co se daří díky lidskému úsilí. A pokud se odhodláte prát špinavé prádlo, perte ho spravedlivě u pomluvených i u křiklounů.